

просто розважатися в телефоні чи комп'ютері (грати в ігри, спілкуватися та просто читати та дивитися щось у соц.мережах), тому це дуже шкодить здоров'ю.

Підводячи підсумок, слід зазначити, що дистанційне навчання принесло у наш світ дуже багато реформ сучасної освіти та науки. Навчання стало мобільним, зручним та цілком доступним для кожного з будь-якого куточку світу. Воно має багато різних форм, що є дуже практичним і допомагає навчатися у різних умовах. Дистанційна освіта має свої мінуси, про які було зазначено вище, але, на нашу думку, плюси дистанційного навчання переважають мінуси. За більше ніж 2 роки ми багато чого усвідомили, та удосконалили у цьому форматі, дякуючи професіоналізму і бажанню педагогів та їх вихованців до чогось нового, інноваційного у навчанні.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про затвердження Положення про дистанційне навчання» від 30 квітня 2013 року. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0703-13#Text>
2. Методичні рекомендації МОН «Організація дистанційного навчання в школі». Травень 2020. Електронний ресурс. Режим доступу: <https://mon.gov.ua/storage/app/media/zagalna%20serednya/metodichni%20recomendazii/2020/metodichni%20recomendazii-dustanciynna%20osvita-2020.pdf>
3. Основи дистанційного навчання : навч. посібник / О. В. Купріянов. Укр. інж.–пед. акад. Харків : Друкарня Мадрид, 2020. 91 с.
4. Антощук С. В. Основи організації дистанційного навчання в післядипломній педагогічній освіті: наук. посіб. Нац. акад. пед. наук України, Ун-т менеджменту освіти. Суми : НІКО, 2015. 178 с.

Каріна ВАРІЧ

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК СУЧАСНА ОСВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ

За останні два десятиліття відбувається перехід від традиційного навчання до комп'ютерного. Це дозволило зробити значний внесок у розвиток Інтернету, який дозволив передавати необхідну кількість даних з одного кінця світу до іншого, вести вільні обговорення з іншими користувачами мережі й розміщувати інформацію, зробивши її доступною для всіх охочих. Інформаційні технології дозволяють поліпшити ефективність процесу дослідження. Під час реформи освіти в вищих навчальних закладах концепція дистанційної освіти швидко розвивалася, що передбачало розвиток різних технологій, включаючи технології змішаного навчання.

Дистанційна освіта – це форма навчання, що нарівні з очною, вечірнього, заочною та екстернатом, що реалізується за допомогою технологій дистанційного навчання.

Дистанційне навчання – це технологія, створена на принципах відкритого навчання, яка широко користується комп'ютерними навчальними програмами і створене за допомогою сучасних телекомунікаційних та інформаційних середовищ для надання навчальних матеріалів.

Дистанційне навчання в багатьох аспектах має перевагу над іншими формами навчання. Не виходячи з дому і не залишаючи робоче місце, учень може підтримувати постійний контакт з викладачем, використовуючи телекомунікаційні технології, наприклад відеозв'язок, та отримувати навчальний матеріал в електронному вигляді. Складання іспитів чи написання практичних робіт – це невелика за часом та розміром частина освітнього процесу, що може здійснюватися за очною формою.

Серед переваг дистанційного навчання можна виділити:

1. Передбачає використання найновітніших засобів для здобуття інформації та всіх можливостей Інтернету;
2. В умовах дистанційного навчання можна отримати набагато більше інформації в коротші терміни;
3. Зручність, за якої кожен учень або студент може обрати власний режим отримання знань, що позитивно вплине на сам процес навчання;
4. Індивідуалізація, що надає можливість кожному учню чи студенту узгодити навчання зі своїми потребами;
5. Гнучкість, що дає змогу викладати матеріал беручи до уваги рівень підготовки та знань учнів, створюючи додаткові джерела з необхідною інформацією та сайти, на яких кожен може обмінюватися інформацією, даючи відповіді на запитання один одного та навчатися, навчаючи інших.

Суспільство сприймає й оцінює дистанційний вид навчання, найперше, як комфортний та зручний формат здобуття потрібної інформації. Великий попит людей з усього світу на курси онлайн як на систематизовану та структуровану інформацію свідчить про велику потребу. З цього боку онлайн-освіту пояснюють як самостійний пошук користувача всесвітньої мережі Інтернет.

Введення в освітній процес технологій дистанційного навчання підвищує можливість вищої школи, збільшує інформаційне поле, розширює комунікації учасників освітнього процесу, дає можливість користуватися інформаційними ресурсами світу.

Головною ціллю інформатизації освіти є широка взаємодія учня з електронним навчальним матеріалом. Рівень інтерактивності – активність здобувача освіти під час роботи з електронним курсом, що є найважливішим показником якості.

Навчальний процес – це процес взаємодії учня чи студента з навчальним середовищем, до нього належать викладачі, посібники та інші навчальні матеріали, безпосередньо учні.

В процесі навчання поєднуються пізнавальна та педагогічна складові, однак, найголовнішим інструментом здобування та засвоєння інформації є соціальна складова [2].

Проте, система дистанційного навчання має не тільки переваги, але й недоліки. Для правильного корегування та оцінювання навчального процесу потрібно мати безпосередньо контакт зі студентом чи учнем. Крім того, не можна перевірити чи саме та людина працює та використовує завдання. Тому остаточна перевірка якості знань проводиться очно. Окрім цього, не у всіх населених пунктах є змога підключитися до мережі Інтернет. А найголовніше під час дистанційного навчання втрачається контакт між учителем та учнем [1].

Значною мірою змінюється в навчальному процесі роль викладача. Він повинен координувати пізнавальний процес, коригувати курс, згідно якого проходить навчання, консультувати слухачів, впорядковуючи індивідуальний план тощо.

Розглянувши особливості дистанційної освіти, дивлячись на комунікації між викладачем і студентом, можна визначити такі характерні риси:

1. Самоосвіта – основна частина дистанційного навчання, яка дає змогу студенту чи учневі покращити рівень самоорганізації особистості;
2. Спілкування з учнем за принципом індивідуальних занять;
3. Спілкування викладача з багатьма здобувачами освіти, відповідно до попередньо складеного графіка. Такий вид взаємодії схожий на традиційне навчання в аудиторіях чи класах;
4. Взаємодія багатьох учасників освітнього процесу означає, дає змогу обмінюватися інформацією, враженнями та досвідом.

Розвиток дистанційного навчання та навчання в електронному форматі дало поштовх новому явищу - Smart-освіта.

Вживаючи термін Smart-освіта, мають на увазі упорядкований та злагоджений, з допомогою Інтернету та інших новітніх технічних засобів, зв'язок науки, студентів, учнів, учителів тощо, з метою формування різностороннього погляду на предмет [3].

Суть Smart-освіти полягає в гнучкості. Велика мультимедійна різноманітність: відео, аудіо тощо, вміння швидко налаштуватися на рівень і запити здобувачів. До того ж, Smart-освіта забезпечує легкість та керованість навчання, користуючись різними джерелами інформації, роблячи навчальний процес інтегрованим.

Отже, використання дистанційних технологій у навчанні направлене на краще та глибше розуміння інформації; формування різних навичок і вмінь, а саме: спілкування, користуючись засобами мережі, знаходження інформації з різноманітних джерел та можливість її осмислення, вміння планувати свій час та навчатися самостійно. На практиці, якщо учень чи студент не навчиться приймати якісь рішення самостійно, знаходити та визначати зміст своєї діяльності, реалізовувати її, він не володітиме дисципліною. До того ж, дистанційне навчання впливає на формування та розвиток провідних якостей людини як особистості, наприклад, творчість та самовдосконалення, тощо.

Список використаних джерел

1. Клокар Н. Методологічні основи запровадження дистанційного навчання в системі підвищення кваліфікації. Шлях освіти. 2012. № 4 (46). С. 38–41.
2. Сердюков П. И. Роль общения в повышении эффективности онлайн-обучения. *Образовательные технологии и общество*. 2010. Вып. № 1, том 13. С. 356–369.
3. А.І. Твердохліб. Педагогіка формування творчої особистості у вищій і загальноосвітній школах. 2016. Вип. 48. С. 236–240.